

Donderdag

den 12 September.

D U I T S C H L A N D.

WIENEN den 24 augustus. De prins Jérôme van Montfort (ex-koning van Westfalen) is, den 20, alhier doorgelopen, om zich naar Hamburg bij zijne zuster, mevrouw Murat, te begeven, alwaar zij eenigen tijd zamen zullen doorbrengen, en vervolgens naar Bunn vertrekken. Reeds waren meer dan 150 kisten, van dewelke sommige zeer vele kostbaarheden bevatten, te voren aan het tolkantoor aangekomen.

De aandacht van het publiek is thans op de duurte der levensmiddelen van eerste noodzakelijkheid gevestigd, en bijzonderlijk op de eetwaren, welke op een hogre prijs, die dezelve nog nooit bereikt hebben. Men geloofst, dat om hier in te voorzien, het gouvernement de waren op eenen vasten prijs zal stellen; anderen zijn van meening, dat men alle zetting van prijzen moest afschaffen, hoewel die slechts op het brood en het vleesch betaan. Welke maatregelen men dan ook nemen mag, is het te wenschen; dat dezelve, uit hoofde van den naderenden winter, spoedig bewerkstelligd mogen worden.

G R O O T - B R I T T A N J E.

LONDEN den 30 augustus. Het ministerieel dagblad *the Courier* deelt eene behandeling van de Engelschen te Parys mede, getrokken uit eenen brief van den 28 augustus, van dezen inhoud:

„Een oud gebritik, om het publiek toe te laten om de koninklijke familie te zien eten, werd gisteren, zondag (des konings naamdag), verlevendigd. De aanvraag om kaartjes was talrijk, en daar derzelvel aantal noodwendig bepaald moest zijn, verspreide zich een gerucht, dat de Engelschen bijzonderlijk begunstigd waren in de verdeeling. Evenwel had Z. M. gelast, dat een zeker getal ter beschikking zou blijven van de chefs der bataillons, op dat de militairen ook deel mochten hebben aan deze toegeschiedheid.

De kaartjes behielden, dat de rijtuigen moesten stilstaan aan de midden-deur op het plein van het Carroussel, om half zes uren. Tegen vijf uren beoogde het gezelschap aan te komen, en, daar men niet in het rijtuig mocht blijven tot de deur open ging, was men verplicht uit te stappen, waarvan het gevolg was, dat omstreeks half zes bij de 200 dames en heeren aan die deur stonden, blootgesteld aan het weer en het gedrang, hetwelk steeds veel kommer en ongemak aan de vrouwelijke bezoekers had te weeg gebracht.

Er was verhaard dat de aankomst van Z. M. aan tafel door besparing van gelucht zou worden aangekondigd. Dit geschiedde 20 minuten voor zes uren, het publiek verwachtte toen een onmiddellijk openzetten der deuren, waarop de aandacht hier toekam, en de toestand van omtrent 150 welgekleede dames beter bedacht dan beschreven kan worden. Van alle kanten hoorde men gillen, en menige bleden om naar uit den hoop geholpen te worden, hergeen echter onmogelijk was geworden. Het zou ingeslaad schijnen om de militairen dit oogmerk hadden afgewacht om de moeilijkheden te vermeederen waaraan de bezoekers blootstonden, vermits een officier van de koninklijke grenadiers de deur uit sloot, met geweld door den hoop heen drong en in minder dan 10 minuten het gelucht, met eenen rei grenadiers, welke midden door de bezoekers marcheerden, en aan de deur komende, bevel gaven om den hoop te verwijderen, welk bevel zij met de kolven hunner geweren uitvoerden, in weerwil van bidden, vertoogen en smeekingen. Vele dames verloren een deel harer kleederen, juweelen en verierselen, en de soldaten schenen zich met derzelver toestand te vermaken, doende elkander met een woedende glimlach opmerken *les Anglais pour rire*, (de Engelschen om te lagchen,) zinspelende op het nassutt, hetwelk in den schouwburg der Varietés was vertoond, als eene uitlagching der Britten; een hanger hield de dreigende, dat, zoo de hoop niet afsakte, hij er mee de hoornet op in zou loopen.

Zoodra het een soldaat zocht van toegang tot de deur te verkrijgen, roeven al de militairen die kaartjes hadden met hunne dames voorwaarts, en werden onmiddellijk toegelaten, met verik hun naam aan ontrent 200. De Engelschen beklaagden zich over de ongemakken, bij de militairen maakte, over deze handelingen, en over de wijze, hoe van nu half zeven, wanneer, om de verwachting te vermeederen, de deur woude, welke die van de binnenplaats van het paleis moest vervangen, zich verkoops te vertoopen aan de deur want wij stonden te wachten, aandringende om dien weg doorgelaten te worden. Vrychteloos verzochten de dames en heeren, dat zij door eene andere deur, alzoó er verscheidene waren, zouden trachten binnen te gaan. De wacht drong door den hoop heen, en 10 minuten daarna kwam de afgeloste wacht op gelijke wijze de deur uit.

Nog heb ik vergeten te melden, dat, terwijl het gezelschap werd opgehooven, een groot aantal officiers op eene geweldige wijze hunnen weg in en uit de deur namen; het eenige antwoord dat men van hun kon bekomen was dat zij op hunnen post waren. Eindelijk begonnen, op het slag van zeven uren, de officieren, die aan de binnenzijde van de ijzeren deur stonden, het gezelschap toe te laten; het heerschende ongeduld om uit den drang gered te worden, deed menig een derzelven vermeederen, door te pogen om eender ingelaten te worden, zoo dat zich een waarlijk droevig rooneel liet zien. De officieren weigerden meer dan één persoon te gelijk binnen te laten, en de ijzeren italie-deur ging telkens toe, zoodat menige dames, die de armen hunner mans hadden vast gehouden, en andere onder bescherming harer vrienden, door geweld afgecheideh en in den hoop terug gedreven werden, hebbende vele derzelve armen en beenen deernlijk gekneusd. Ik zag de hand van eene dame, stroomende van bloed en bijna doorgesneden, alzoó de officier de ijzeren deur tegen haar toegesloten had. Derrig derhalve, op zijn meest, van de genen die toegelaten zijn, werden dus in de eetzaal binnengelid; aan de overigen werd gezegd dat de koning van tafel was gegaan, dat zij te laat kwamen en terug moesten.

Het gedrang nogtans aan de deur van het Salon, waarin de bezoekers toegelaten werden, eer zij in de eetzaal kwamen, maakte het hun onmogelijk om terug te keeren, en een persoon van 's Konings huis, hunnen toestand ziende, kwam zeer vriendelijk tusschen beiden, en de militairen aan de deur kregen bevel om het gezelschap in het Salon te laten, waar men weder plaats had om adem te halen. Terwijl ik van het ijzeren hek naar het Salon ging, spak ik vele officieren en andere personen aan, en klaagde over de behandeling die wij geleden hadden; het eenige antwoord dat ik bekomen kon, was, dat het niet helpen kon zich aan han te beklagen, daar zij er geene oorzaak van waren; niemand intusschen waagde het de zaak te regtvaardigen. Het aantal menschen in het Salon kon niet minder zijn dan 200; de dames hadden veel te lijden van de hitte door het gedrang, en van de kreuizingen die velen hadden bekomen. Wij waren echter niet meer dan vijf minuten in het Salon geweest, toen er bevel kwam om hetzelfde te ruimen, en het gezelschap werd terstond naar buiten gedreven, in de open lucht op een groot balkon en terras, uitzieude op de ruinen der Tuilerien.

„De beleedigen der militairen bepaalden zich niet tot de deuren van het paleis; want terwijl mijn familie in een open rijtuig mede nam, om de illuminatien te zien, werden onze ooren te meermalen getroffen door troepen ongewapende soldaten, die onder allerlei beleedigende taal en het scheldwoord van *God-dem*, de straten op en neder liepen.”

LONDEN den 3 september. Het blijkt, volgens de laatste ontvangen berichten uit Rio-Janeiro, nu duidelijk, dat het Portugesche gouvernement befloten heeft om in de geschillen, tusschen Spanje en de Zuid-Amerikaansche kolonien hier mogendheid, tusschen beide te treden. Eene expeditie is den 13 juni van Rio-Janeiro gezeld, met oogmerk om in de eerste plaats de bemagting van Monte-Video op de insurgenten te ondernemen; en deze onderneming wordt verwacht zonder een smphaanfschot te zullen gelukken. De insurgenten, die hunne zaak eindelijk als hopeloos beschouwen, daar zij het onderling oneens zijn, met eene magtige partij van koningsgezinden in hun midden te wortelen hebben, en nu van twee kanten te gelijk staan aangerast te worden, hebben een hunner opperhoofden naar Rio-Janeiro gezonden; zij willen Monte-Video zonder tegenstand overgeven; en hebben voor het overige de tusschenkomst van het Portugesche hof ten hunnen voordeele bij het Spaansche gouvernement verzocht. Onze antiministerieel dagbladen, die tot hun leedwezen in eene zamenwerking van Portugal met Spanje, den val der insurgenten van Zuid Amerika zien, merken bij deze gelegenheid aan: „Dat de staatkunde van het Portugesche kabinet, sedert de tiruiking der koninklijke familie naar Brasiliën, veranderd is, en dat al deszelfs uitzigten nu gericht zijn op de Nieuwe Wereld, — dit is nu buiten allen twijffel. De eerste stap is slechts tegen een gedeelte van het onderkoningstchap van Buenos-Aijres, maar het zal weldra van de rest meester zijn, daar het nu ook blijkt, dat de ingezetenen zelve gezegd kabinet daartoe behulpzaam zullen zijn. Moede van de regeringloosheid; verworpen door Engeland, en onzeker van hun toekomstig lot na zoo veel bloedvergieten, zal het volk van Buenos-Aijres de voorkeur geven aan eene vereeniging met een onbekleurd rijk dat van deszelfs tropische betrekkingen ontheven is en een zelfde belang heeft als zij zelven.” Zoo, voegen er die schrijvers bij, ziet het Britsche gouvernement onze kostelijke hulpbronnen van koophandel afgedruerd, zonder iets daar tegen te doen. Tweemaal is het in deszelfs magt geweest, de Nieuwe Wereld tot bloeiende en onafhankelijke Staten te maken; maar het heeft de voorkeur gegeven om ze gedeeltelijk aan Portugal en gedeeltelijk aan de Noord-Amerikanen ten deel te zien vallen. Onze ministerieel dagbladen waren tegen deze aanmerking geweldig uit. „Wij verbonden ons; zeggen zij, met het moederland om het te redden van de overweldiging eener vreemde overheerschers, en wij zouden ter zelve tijd in den twist met deszelfs kolonien tusschenbeide hebben moeten treden, ten einde ons die toe te zigenen! Wij zouden gebruik moeten maken van den hulpeloozen en ongelukigen toestand, van de uitgeputheid en verzwakking van Spanje na zulk eenen droevigen kampstrijd, om het zelve te gaan berooven en plunderen! Tot welk eenen graad zou zulk een tafhartig, eigenbelangzuchtig en verraderlijk gedrag ons niet gehaat gemaakt hebben bij het tegenwoordige en bij alle volgende geslachten? Het is niet door zulke schendingen dat wij het hoog aanzien bereikt hebben of behouden kunnen welk wij bezitten. Dat wij Spaansch Amerika van het moederland zouden hebben kunnen afscheiden, dat wij die kolonien zouden hebben kunnen helpen in het vormen van onafhankelijke staten, dat onze koophandel daar groote voordeelen van zou hebben kunnen trekken, mag alles waar zijn. Maar alle die voordeelen wijken voor deze waarheid, dat wij het niet hadden kunnen doen zonder eene opoffering der nationale eer en der goede trouw.”

— De laatste berichten uit Rio-Janeiro melden tevens, dat de beide Portugesche ministerien bepaaldelijk op den 25 juni, aan beoog van een Portugesche linieschip, verzaak van een Spaansch flag, naar Brasiliën zonden vertrekken. Lord Beresford moest tegelijk op het Portugesche flag *Don Pedro* vertrekken, om naar Lisabon over te sieken.

— De Kaap de Goede Hoop zal eindelijk voor ons eene zeer gewichtige kolonie kunnen worden, door uit te werken, dat wij, ten opzichte van de wijnen, niet meer van Frankrijk en Portugal behoeven af te hangen. De invoer van wijnen van de Kaap vermeerdert van dag tot dag. Men kan te regt zeggen, dat de invoer van wijnen van Teneriffe ook aanmerkelijk is toegenomen. Men oogst in Teneriffe jaarlijks 24,000 pijpen in de helft daarvan wordt naar Engeland uitgevoerd. Daarentegen neemt de handel in Porto-wijnen merkbaar af. Men voerde weleer 50 duizend pijpen in Engeland in; thans niet meer dan 25 duizend.

LONDEN den 6 september. Lord Exmouth is den 14 naar Algiers onderzeld gegaan, begunstigd door eenen goeden wind, en versterkt door het Nederlandsch eskader, als ook door vijf te Gibraltar liggende kamoneerbooten en de voorraadfloep der timmerwerf, die tot een springbrander ingerigt is. Ter gelegenheid der vereeniging van de Britsche en Nederlandsche scheepsmagt, zegt de *Courier* van gisteren: „Wij zijn gemagtigd om te melden dat, bij de aankomst van lord Exmouth en deszelfs vloot te Gibraltar, de Hollandsche admiraal van der Cappellen aan zijn lordschap gefchreven heeft, om hem zijne medewerking aan te bieden, welk aanbod door zijn lordschap aangenomen is, op eene wijze, welke aan den dag legde, hoe aangenaam hem de zekerheid was, dat Nederlandts en Engelschen, met hart en hand zouden zament gaan, in eene zaak, waarbij de menscheit een zoo innig belang had.”

Op eene andere plaats zegt het zelfde ministerieel blad: „Wij verheugen ons, deze herleving eener vereeniging tot verdediging en aanval te zien niet onze oude vrienden de Hollanders; of schoon natuurlijk, tot het beschieten van forten en het bombarderen eener stad, hunne fregatten, even min als de onze, van eenigen grooten dienst kunnen wezen. Het slagen van zoodanigen aanval hangt klaarblijkelijk af van de linie chepen en bombardier-vadren; maar, wij herhalen het, met vreugde zien wij de Hollandsche vlag eenmaal weder in vriendchappelijke zamenwerking met de onze wapperen.”

— De hier ontvangen particuliere brieven uit Parys, tot den 1 dezer, melden hetgeen volgt:

„Het gerucht, als of Talleyrand wederom in het bewind komen zoude, is geheel ongegrond. Al war de koning hem toegesproken heeft bij zijne laatste vertooring ten hove ter vervulling van zijnen post als opper-kamerdienaar, was dit: „En de wegen van Valenciay, zijn die goed, mijnheer de Talleyrand.” Dat onderrusschen Talleyrand bijzonder yss-schijnt te stellen op het behouden van zijnen post, is bij die zelfde gelegenheid gebleken; want, iemand hem te kennen gegeven hebbende, dat de koning, uitsluiting, waarschijnlijk den post van opper-kamerdienaar zou afschaffen, zeide hij: „zeg den koning, dat zijn opper-kamerdienaar afziet van alle itagtement.”

